ŞEFKATLİLER ŞEFKATLİSİ

Allah'ın Güzel İsimleri Serisi

- 5 -

İÇİNDEKİLER

ŞEFKATİ SONSUZ

– Anneciğim! Güzel temizlemiş miyim yuvamızı?

– Aferin yavrum. Aferin Pıtır'ım. Bugünlerde çok değiştin. Ne kadar mutluyum bilemezsin.

– Seni mutlu görmek çok güzel anneciğim.

Göreceksin daha iyi olacağım.

– Bir annenin en büyük arzusu uslu, akıllı, terbiyeli bir yavrusunun olmasıdır. Benim böyle bir yavrum var artık. Rabbime ne kadar şükretsem azdır.

– Önceki davranışlarım seni çok üzüyordu değil mi anneciğim?

– Evet evlâdım. Hele başkalarının eşyalarını izinsiz alman yok mu!..

Anne Sincap, ağzından kaçırmıştı bu son cümleyi. Oysa, onu kırmadan hatasını düzeltmek niyetiyle bir süredir Pıtır'ın bu ayıbını bilmiyor gibi davranmıştı.

Kıpkırmızı kesildi Pıtır. Hayret ve şaşkınlık içinde:

– Onu da mı biliyordun anne?

– Şey yavrum! Anneler her şeyi bilmese de hisseder. Unutma ben bir anneyim. Biricik yavrumun her şeyini bilirim ya da hissederim.

Pıtır çok mahcuptu:

– Fakat ben aldıklarımı daha sonra tekrar yerine koymayı düşünmüştüm. Hem bu kadar üzüleceğin hiç aklıma gelmedi.

– Tekrar yerine koymak için de olsa başkasına ait bir eşyayı izinsiz alman hiç hoş değil. Bu çok çirkin bir davranış, aldığın şey bir çöp bile olsa...

– Bana hiç kızmadın mı?

– Elbette kızdığım zamanlar oldu. Hatta üzüntüden uyuyamadığım gecelerin sayısını unuttum. Ama sana olan sevgim, içimdeki şefkat duygusu kızgınlığımı hep bastırdı. Güzel bir gülüşün, masum bir bakışın, "Anneciğim!" deyişin anlatılmaz güzellikte zevkler yaşattı bana. Günlerdir seni bu yanlış davranıştan nasıl kurtaracağımı plânlayıp durdum.

Pıtır annesine sarıldı:

– Canım anneciğim benim. Dünyanın en güzel, en şefkatli annesi, diyerek öpücükler kondurdu.

– Dünyadaki bütün anneler şefkatlidir Pıtır'ım. Bir yılanın yavrusunu soktuğu görülmemiştir. Vahşî bir kaplanın yavrusunu yediği duyulmamıştır.

Pıtır'ın kafasına bir soru takılmıştı:

– Bütün anneler nasıl bu kadar şefkatli olabiliyor anneciğim, diye sordu.

Anne sincap yutkundu ve ellerini açarak:

– Onlara bu şefkat duygusunu bir adı da **Rauf** olan Yüce Allah vermiştir. **Rauf,** son derece şefkatli ve merhametli olan demektir. Şefkatli olmak, hiçbir karşılık beklemeden sevmektir. Rabbimiz bu isminin tecellisini biz annelerde daha çok belirginleştirmiştir.

– Demek bu engin şefkatin kaynağı da Yüce

Allah öyle mi? **Rauf** ismi ne güzel bir isimmiş meğer. Ey büyük Allah'ım! Senin bütün isimlerin güzel ve Sen güzellerin en güzelisin. Bütün güzelliklerin gerçek sahibisin. Seni çok seviyorum Rabbim.

– Aferin yavrum. O'nu çok sevmeliyiz. O'nu seveni O daha çok sever.

– Allah'ın bizi sevip sevmediğini nasıl anlayabiliriz anne? Meselâ beni seviyor mudur?

– Bizi sevdiği için bunca nimeti veriyor ya. Hem Allah'ın bizi ne kadar sevdiğini anlamak için, kalbimizde O'na ne kadar yer ayırdığımıza bakmalıyız. Biz Allah'ı seversek Allah bizi sevmez mi?

– Galiba anlıyorum anneciğim.

– Az daha unutuyordum. Baban karşıdaki bahçeye ceviz toplamaya gitmişti. "Pıtır'ı gönder de taşımaya yardım etsin." demişti. Hadi yavrum, babanın yanına gidiver. Zavallı iyice yorulmuştur.

Pıtır:

– Tamam anneciğim hemen gidiyorum, diyerek hızla gözden kayboldu.

Anne Sincap arkasından dua ediyordu:

– Güzel Rabbim Sana hamdolsun. Dualarımı kabul ettin, yavrumu bana kazandırdın. Şükürler olsun Allah'ım...

Pıtır, babasının yanına bir çırpıda ulaşmıştı. Babası topladığı cevizleri göstererek:

– Oğlum Pıtır sen şunları al, dedi. Ben biraz daha çalışacağım. Annene söyle merak etmesin. Biraz geç gelebilirim, tamam mı?

Pıtır:

– Peki babacığım, söylerim. Sana kolay gelsin, diyerek kucağını cevizle doldurdu. Yavaş yavaş yürümeye başladı. Yere çok dikkatli basıyordu. Sendelediği an cevizleri düşürebilirdi. Yolu yarılamış ama kan ter içinde kalmıştı.

– Şu gölgelikte biraz dinlenmeliyim, diye söylendi kendi kendine. Cevizleri yere bırakıp sırtını bir ağaca yasladı.

Her şeyin asıl sahibi olan Yüce Yaratıcı ile ilgili edindiği bilgileri hatırlamaya çalıştı. Kısa sürede çok güzel şeyler öğrenmişti.

– Keşke daha önce karşılaşsaydım onlarla, diye hayıflandı. Daha önce öğrenmiş olurdum bütün bunları. Hem de şimdikinden çok daha fazla bilgim olurdu belki.

Tam bu sırada, arkadaki çalılıktan tuhaf sesler gelmeye başladı. Pıtır hemen kulak kabarttı. Yanılmamıştı. Sesin geldiği tarafa usul usul yaklaştı. Dört tilki, aralarında bir şeyler konuşarak geliyorlardı. Hepsi de çok gergin görünüyorlardı.

Pıtır biraz korktu, telâşlandı ve kendini iyice gizleyerek mırıldandı:

– Bir şeyler çeviriyor olmalılar, diye geçirdi içinden. Bunlar bir araya gelince pek iyi şeyler yapmazlar zaten.

Tanıyordu onları. Bu çeteyi buralarda herkes tanırdı. Sincaplar çetesinde iken az mı karşılaşmışlardı.

Pıtır Sincap eski günleri hatırladı ve kendinden utandı.

Tilkiler, Pıtır'ın gizlendiği yerin yakınına geldiler.

Boz Tilki:

– Beni iyi dinleyin diyordu. Bu kez iki numaralı plânı uygulayacağız tamam mı? İki numaralı plânı hatırlamayan var mı?

– Ben biraz unuttum, dedi içlerinden biri.

– O zaman tekrar anlatıyorum, iyi dinleyin! Bir daha anlatmayacağım, ona göre ha! Yerin kulağı var demişler. Plânlarımızı boşuna mı hazırladık?

Boz Tilki sağa sola bakındı. Kimsenin duymadığından emin olunca anlatmaya başladı:

– Yarın sabahki hedefimiz Salihoğulları Çiftliği.

Pıtır, kulaklarına inanamıyordu. Tontişlerin çiftliğinden bahsediyordu.

– Yarın sabah erkenden orada olacağız. Kümesin kapısı açıldığında bütün tavuk ve horozlar dışarı çıkacaklar. Sahipleri de gelip kümesi temizleyecekler.

– Ee! Sonra?

– Hemen kümese dalacağız. Siz benim üzerimi samanlarla örtüp dışarı çıkacaksınız ve yakınlarda bir yerlere saklanacaksınız. Akşama doğru kümes sakinleri içeri girecekler. Hava kararınca da ben onları birer birer tesirsiz hâle getireceğim.

– Ya gürültü duyulursa, diye korkusunu belirtti zayıfça olanı.

– Korkmayın kimse duymayacak. Çünkü,

kümesle evin arasında oldukça büyük bir mesafe var.

– Ya köpekler?..

– Köpek kulübesinin önüne bolca kemik koyacağız. Korkmayın, kemikleri bırakıp da yanımıza gelemezler.

Boz Tilki yine etrafı inceledi ve:

– Bir çıtırtı duydunuz mu, dedi. Sanki yakınımızda biri var gibi.

– Sana öyle gelmiştir. Biz öyle bir şey duymadık, dedi arkadaşları.

– Ne diyordum? Şey... Sonra iki uzun bir kısa ıslık çalacağım. O zaman sessizce kümese geleceksiniz. Tabi ki kapı dış taraftan kapalı olacak. Açmak çok kolay. Zaten basitçe bir tahta mandaldan yapılmış. Biriniz sabit olmayan mandalın ucunu kafanızla yukarı doğru kaldırırsanız, kapı açılıverir. Sonra avlarımızı teker teker taşırız tamam mı? Daha sonra da gel keyfim gel!

Anlatılanları duyunca, dördünün de ağzı sulanmıştı.

– Yine bir çıtırtı duydum, dedi Boz Tilki. Eminim biri var buralarda. Çabuk etrafı arayın.

Pıtır titremeye başlamıştı. Ağaca çıksa görürlerdi. Hemen yanında küçük bir oyuk vardı. "En iyisi buraya gizlenmek!" diye düşündü. Başka çaresi de

yoktu zaten. Hemen oyuğa girip iyice gizlendi.

Tilkiler de oraya gelmişlerdi:

– Burada cevizler var.

– Demedim mi size? Bak, demek ki bir sincap dinliyordu bizi. Mutlaka buralarda bir ağaca saklanmıştır. Etrafı iyice araştırıp inceleyin.

Pıtır'ın aklına gelen başına gelmişti. Cevizleri görünce hemen sincap akla gelecekti. Sincap da olsa olsa ağaca saklanırdı. "İyi ki buraya saklanmışım!" diye sevindi.

– Hâlâ bulamadınız mı? Kaçmış olamaz. İyi bakın! Başımıza bir iş gelirse cezasını siz çekersiniz, karışmam.

– Burada bir oyuk var!

– Oraya saklanmış olamaz.

– Ağaçta kesinlikle yok. Olsa olsa burada olur.

– ...

Tilkinin bu konuşmalarını duyan Pıtır'ın kalbi neredeyse durmak üzereydi. Vücudunun tir tir titremesine engel olamıyordu. Dişlerinin tıkırtısı dışarıdan duyulursa mahvolurdu.

Tilkilerden bir tanesi oyuğa yaklaştı:

– İçerisi görünmüyor, dedi. Çok karanlık.

– Kafanı soksana! Onu da mı ben söyleyeceğim?

– Kafam sığmıyor ki.

Boz Tilki sinirden çatlayacaktı:

– Deliği genişletin o zaman, ne duruyorsunuz!

Oyuğu genişletmeye başladılar. Bu durumda Pıtır Sincap için dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyordu artık. Fakat o bir bakıma mutluydu yine de. Değil mi ki artık görevlerini yapmanın

huzuruyla ölecekti. Ne gam, ne keder...

– Bence burada kimse yoktur, dedi Kurnaz Tilki.

– Ne biliyorsun, belki de vardır?

– Boşuna Kurnaz dememişler bana. Baksanıza cevizler soğuk. Bu cevizler terk edileli çok olmuş. Belli ki sabahleyin cevizlikte gördüğümüz ihtiyar Sincap koymuş bunları. Herhâlde hepsini taşıyamadı. Bir kısmını bırakıp gitti. Daha sonra gelip alacak olmalı.

– Hay aklınla bin yaşa, dedi Boz Tilki.

– Zekiyiz diyoruz, inandıramıyoruz. Kabul edin artık canım, diye böbürlendi Kurnaz.

Tilkiler rahatlamışlardı. Pıtır da son anda kurtulmuş ve derin bir "Oh!" çekmişti içinden. Boz Tilki ve arkadaşları, tekrar konuşmaya daldılar.

Pıtır öğreneceğini öğrenmişti. Hemen haber vermeliydi. Çiftliğe ulaştığında hâlâ kalbi küt küt atıyordu. Ölümün eşiğinden dönmüştü. Olanları Tontiş'e bir bir anlattı. Tontiş de kümes sakinlerini topladı. Pıtır'ın anlattıklarını oradakilere aktardı:

– Sakın paniğe kapılmayın, dedi. Şimdi de biz bir plân yapalım. Kurnaz kimmiş görsünler bakalım.

Kınalıkız yine de tedirgindi:

– Plânın nedir, diye sordu.

Tontiş:

– Bizi dinleyen yoktur değil mi, diye espri yaptı. Sonra devam etti:

– Bir şey olmamış gibi normal hayatımızı sürdüreceğiz. Akşam olunca kümese sizler değil, köpekler girecek.

Çilli Horoz kahkahayı bastı:

– Boz Tilki'nin hâlini görmek isterdim doğrusu, dedi. Şaşkınlıktan dilini yutar herhâlde!

Pıtır merakla sordu:

– Diğerleri ne olacak?

– Onlara bir şey yapmayacağız. Ağızlarının suyu aka aka Boz Tilki'yi beklesinler.

Sabah olmuştu. Çiftlik sakinlerinin her biri bir yere saklandı. Tilkiler plânladıkları şekilde geldiler.

Boz Tilki gururlanarak:

– Ben bir dâhiyim, dedi. Bakın plânım nasıl işliyor. Hiçbir engelle karşılaşmadık değil mi?

– Evet, dediler hep birlikte. Başkanımızla gurur duyuyoruz.

Akşam olunca Boz Tilki bütün gücünü topladı. Kümes sakinlerini beklemeye başladı. Ağzının suyu çenesine doğru akmaya başlamıştı:

– Kimden başlasam acaba, diye söylendi.

Karabaş gür bir sesle:

– Benden başlayabilirsin, dedi. Etim çok lezzetlidir.

– İstersen beni tercih et, dedi Çomar. Karabaş'ınki kadar olmasa bile ben de lezzetli sayılırım.

Boz Tilki neye uğradığını şaşırmıştı. Bir an rüya gördüğünü sandı. Yüzünü çimdikledi. Ama gördükleri maalesef gerçekti. Kaçmak için fırsat

kollamaya başladı.

– Hav hav, diye seslendi Karabaş. Sakın kaçmaya yeltenme. Dışarıda iki arkadaşım bekliyor. Onların dişleri bizimkilerden daha keskindir, hatırlatmış olayım.

Boz Tilki için yapacak bir şey kalmamıştı:

– Şey, dedi. Yolumu şaşırdım da…

– Evet, dedi Karabaş. Yolunu şaşırdığın belli. Bir tilkinin kümeste ne işi olur ki... Şimdi yavaş yavaş dışarı çık bakalım.

Boz Tilki denileni yaptı. Korkudan tir tir titriyordu. Kalabalığı görünce korkusu daha da arttı. Etrafına şöyle bir bakındı. Arkadaşlarından kimse görünmüyordu.

– Kalleşler! Hainler, diye söylendi. Zor durumda kaldığımı görünce kaçıp gitmişler.

Bu arada Boz Tilki'nin korkusu daha da arttı:

– Bu durumda beni parça parça ederler. Ne yapacağım ben şimdi?

– Korkma, dedi Tontiş. Sana bir şey yapacak değiliz.

– Ne! Şimdi buna bir şey yapmayacak mıyız yani, dedi Karabaş. Fakat o bizim kardeşlerimizi öldürecekti. Bu şekilde serbest bırakamayız onu.

– Evet, diye kızgınlığını belirtti Çomar. Ben burnunu koparacağım!

– Ben de kulaklarını.

Boz Tilki konuşulanları duydukça dizlerinin bağı çözülüyordu:

– Ne olur bana acıyın, diye yalvardı.

– Sen acımanın ne olduğunu bilir misin? Sizin yüzünüzden huzurlu yaşayamıyoruz, dedi Kınalıkız. Hayatımız korkuyla geçiyor. Cezanı çekmelisin.

– O, zaten cezasını hırsıyla çekiyor, dedi Tontiş. Görmüyor musun bir deri bir kemik. Gören de kıtlık da kalmış sanır.

– Ne demek istiyorsun, dedi Çilli Horoz.

– Baksana, sürekli rızık peşinde koşuyor. Bulduğu ile kanaat etmiyor. Sürekli koşturuyor. Haram helâl bilmiyor, fakat yine de bünyesi çok zayıf. Fazla hırs zarar verir. Bakın bana, bakın kümes sakinlerine, bakın ağaçlara... Aç, susuz kalan var mı aramızda? Sahibiniz size bakıyor. Ben bir şekilde hayatımı sürdürüyorum. Rızık ağacın ayağına geliyor. Yüce Rabbim **Rezzak** ismiyle ihtiyaçlarımızı karşılıyor. **Rauf** ismiyle yarattıklarına şefkat gösteriyor, onların üzülmesini istemiyor.

– **Rauf** ne demek, diye sordu, Kınalıkız.

– **Rauf,** Yüce Allah'ımızın güzel isimlerinden bir tanesidir. Çok merhamet eden, çok şefkatli manasına gelir.

Gül, sessizce olanları izliyordu:

– Tontiş kardeş ben de katkıda bulunabilir miyim, dedi.

– Elbette, dedi Tontiş. Çok seviniriz, buyrun.

– Rabbimizin **Rauf** ismi; acımak, merhamet etmek anlamından başka anlamlara da geliyor. Her varlığın bütün ihtiyaçlarını gören ve onu düşmanlardan emin kılacak her türlü duygularla organlarla

donatan manasını da taşır.

– Çok güzel, dedi Tontiş. Teşekkür ederiz, bizi aydınlattınız.

– Müsaade ederseniz bir şey daha söylemek istiyorum.

– Buyur Gül kardeş.

– Allah'ın **Rauf** ismi ile hareket eden O'nun rızasını kazanır. Düşmana düşmanlıkla, kötülüğe kötülükle karşılık vermek bir Müslümana yakışmaz. Bunu yaparsak, Yüce Allah'ın **Rauf** ismine karşı gelmiş oluruz.

Karabaş, Gül'ün sözü nereye getireceğini anlamıştı:

– Yani, Boz Tilki'ye merhamet mi edelim diyorsun? Onu serbest mi bırakacağız şimdi?

– Uygun görürseniz öyle... Çünkü merhamet edene Yüce Allah da merhamet eder.

Çomar karşı çıktı bu fikre:

– Biz merhametli davranırsak, bu kötü huyundan vaz mı geçecek sanki? Böyle giderse o yapacağını gene yapacak.

Gül:

– Kötülük eden kendine eder. O kendisinin bileceği bir şey. Biz Rabbimizin bu güzel ismine göre davranalım. Sevabımızı alırız.

Karabaş, Çomar, Tontiş ve kümes sakinleri,

Gül'ün bu fikrini oylamaya karar verdiler.

Sonunda herkes Gül'e hak vermişti. Boz Tilki'yi serbest bırakacaklardı. Boz Tilki utancından sevinememişti bile. Kafası önde, mahcup bir vaziyette sessizce ayrıldı çiftlikten.

Pıtır Sincap, bu olayları sessizce izlemişti. Güzel bir iş başarmıştı ve bunun mutluluğunu yaşıyordu. "Faydalı bir kul olmak ne güzelmiş." diye geçirdi içinden. Onu da Yüce Allah'ın **Rauf** ismi kurtarmamış mıydı? Yaptığı hatalar, Rabbimizin bu ismi hürmetine affedilmemiş miydi?

Annesi, Küçük Çam ve Zıpır Sincap merhametin en güzelini göstermişlerdi Pıtır'a. Ona merhamet etmiş, kızmamışlardı. Annesi âdeta bir şefkat kahramanıydı.

Pıtır, bütün içtenlik ve samimiyetiyle Yüce Yaratıcıya yönelip mırıldanmaya başladı:

– Ey Yüce Rabbim! Senin bu güzel **Rauf** ismin kullarına tecelli etmeseydi, ben şimdi günahkâr bir kul olarak kalacaktım. Bize kendini tanıttırdığın ve dosdoğru yolu gösterdiğin için teşekkür ederiz. Bizi iyilikten, doğruluktan güzellikten ayırma Allah'ım.

Bu sözleri farkında olmadan biraz seslice söylemişti. Çevredekiler gür bir sesle "Amin!" deyince, birdenbire irkildi. Sonra tebessüm etti. Bütün samimiyeti ile o da "Amin!" dedi.

ÇOK ACIYAN

– Beni kendi hâlime bıraktınız!

– Hayır bırakmadık. Hepimiz oradaydık.

– Ne yapabilirdik ki! Her taraf köpekle doluydu.

– Ya beni öldürselerdi!

– Ama öldürmediler. Bak sağ salim geldin işte.

– Öyle kolay olmadı ama. Az daha burnumdan başlayacaklardı yemeye. Bütün vücudumu parça parça edeceklerdi.

– Nasıl kurtuldun öyleyse?

– Kümesin bahçesindeki Gül kurtardı beni. Onlara uzun uzun nasihatler etti. Allah'ın **Rauf** ismi varmış. "Çok merhametli, şefkatli" manasına geliyormuş. Bunu anlatınca, Allah'ın rızasını kazanmak için beni serbest bıraktılar.

– Ne güzel bak. Serbest kaldın işte.

– Ama sizi asla affetmeyeceğim. Beni yalnız bıraktınız. Bunun intikamını mutlaka alacağım sizden.

Yaparım dediğini yapardı Boz Tilki. Ne yapıp edip, sakinleştirmeliydiler onu.

– Karnın aç mı, dedi zayıfça olanı.

– O da sorulur mu Sıska? Dünden beri aç olduğumu bilmiyor musun? Sabahtan beri kümeste samanların altında bekledim. Bırak yiyeceği, susuzluktan boğazım kurudu.

Sıska, Boz Tilki'nin yumuşadığını görünce sevindi:

– Hadi öyleyse ne duruyoruz? Yemeğe gidelim.

– Nereye böyle, dedi Boz Tilki.

– Önceki gün gittiğimiz çiftliğe. Yani Yeşilvadi'deki Salihoğulları Çiftliği'ne.

– Haydi, dedi diğeri. Tavuklar çok lezzetliydi gerçekten.

– Aklınızı mı kaçırdınız siz? Aynı yere bir daha gidilir mi? Sahibi silâhla nöbet bekliyordur şimdi.

– Amma da yaptın Boz Tilki, dedi Sıska. Aradan iki gün geçti.

Boz Tilki korkuyordu. Az kalsın canından oluyordu. Büyük bir tehlikeyi daha yeni atlatmıştı. Bir taraftan da utanıyordu tabi. Çünkü Salihoğulları Çiftliği'nin sakinleri ona çok iyi davranmışlardı. Çok ezilmişti bu iyilik karşısında.

Bir süre düşündü, taşındı. Oraya gitmemeliydi. Artık kötü davranışlara son vermeliydi. Helâlinden yemeye çalışmalıydı. Kazanç peşinde koşmalıydı. Kararını verdi sonunda:

– Ben gitmeyeceğim.

– Ne! Gitmeyecek misin? Korktun mu yoksa?

– Bir de çetemizin başkanı seçtik seni!

Sıska, Boz Tilki'nin peşini bırakmak niyetinde değildi. Onu tahrik etmeliydi.

– Korkuyorsun değil mi?

– Hayır korkmuyorum.

– Bal gibi korkuyorsun işte! Bak tir tir titriyorsun.

– Korkmuyorum dedim size!

– Korkuyorsun işte!.. Korkuyorsun!

Boz Tilki bu kadar zavallı durumuna düşmemeliydi:

– Tamam geliyorum. Fakat bu kez kümese girmem, tamam mı?

– Tamam, dedi Sıska. Ben gireceğim, siz de gözcülük yapacaksınız.

– Anlaştık.

Sonra birlikte çiftliğe doğru yola koyuldular. Boz Tilki yaşadıklarını bir türlü unutamıyordu.

"Fazla hırs zarar verir." demişti Tontiş Güvercin. Gerçekten de öyleydi. Tilkiler durmadan çalıp çırpıyorlardı. Ancak yine de karınları tam doymuyordu. Üstelik sürekli korku içinde yaşıyorlardı. Huzur nedir bilmiyorlardı. Artık bu işe bir son vermeliydi. Ne olursa olsun bu son olacaktı.

Kısa sürede çiftliğe varmışlardı. Uzaktan çiftliği incelemeye başladılar. Kümesin yakınında eli silâhlı biri vardı. Çiftliğin köpekleri de sürekli havlıyorlardı. Boz Tilki iyice tedirgin olmuştu:

– Dönelim hemen, dedi. Kümese yaklaşmamız mümkün değil.

Oysa, Sıska dönmemekte kararlıydı:

– Ölmek var, dönmek yok. Şimdi bir plân yapalım, dedi.

Sonra biraz düşündü ve devam etti:

– Fırtına, sen köpekleri oyalayacaksın. Sana boşuna "Fırtına" demedik. Gerekirse peşine takılsınlar. Nasıl olsa seni yakalayamazlar. Onları buradan uzaklaştırmalısın.

Biraz durakladı:

– Sen, evet Cambaz sen de o silâhlı kişiyi oradan uzaklaştıracaksın, tamam mı?

Cambaz korkmuştu:

– Ama nasıl? Elindeki silâhı görmüyor musun?

– Hiç korkma. Kimseye çaktırmadan sessizce kümese yaklaş. Sana da boşuna "Cambaz" demedik herhâlde. Tellerin üzerinden içeriye atla. Önce biraz gürültü yap. Sonra koşmaya başla. Adam senin peşine düşünce biz de Boz Tilki'yle beraber kümese dalarız. Buluşma yerimiz şu karşıdaki tepe, tamam mı?

Boz Tilki sinirlendi:

– Kendine gel Sıska! Bu çetenin reisi bensem, burada emirleri ancak ben veririm. Böyle acemice plânla bu iş olmaz.

Sıska da sinirlenmişti:

– Senin profesyonel plânını da gördük. Neye yaradı? Sen şimdi beni dinle! Başarılı olamazsak, o zaman konuşursun.

Boz Tilki kendini zor tutuyordu. Sıska durumu anladı. Boz Tilki'nin gücünü biliyordu. Onunla birkaç defa kavga etmiş her defasında da iyi bir sopa yemişti. Alttan almalıydı. Ve öyle yaptı:

– Reis yine sensin canım. Biraz canın sıkkın ya! Bu yüzden sana yardım etmek istedim. Sen varken plân yapmak haddime mi düşmüş?

– Ha şunu bileydin dedi Boz Tilki. Bir mahallede iki muhtar olmaz kardeşim.

– Ben de onu diyorum ya zaten.

Boz Tilki iyice yumuşamıştı. Biraz da böbürlenerek:

– Haydi plânımızı uygulayalım, dedi.

Fırtına, köpeklerin yanına gitti. Köpekler havlayarak Fırtına'nın peşine düştüler.

Plânın birinci kısmı başarıya ulaşmıştı.

Cambaz, ismine yakışır şekilde çevik bir hareketle telden içeriye atladı. Yerdeki tenekeye bir tekme attı. Silâhlı adam koşarak Cambaz'a doğru geliyordu. Cambaz aynı çeviklikle telden geri atladı. Kaçmaya başladı. Adam da telden atlamayı denedi, başaramadı. Kapıdan çıkarak Cambaz'ın peşinden koşmaya başladı.

Cambaz arayı iyice açmıştı. Hızını silâh menziline göre ayarlıyordu. Adam yaklaşınca hızlanıyor. Uzaklaşınca yavaşlıyordu.

Artık çiftlikte hiçbir tehlike kalmamıştı. Sıska ile Boz Tilki sevinçle kümese koştular. Fakat kümesin kapısı kilitliydi. Kapıyı epeyce zorladılar, olmadı. Kümesin içindekiler de çok korkmuştu doğrusu. Hep birlikte bağrışmaya başladılar.

– Boşuna bağırmayın, dedi Sıska. Sizi hiç kimse duymaz.

Boz Tilki, kapı açmada çok tecrübeliydi. Kümeslerin kilitleri de genellikle birbirine benziyordu zaten.

Kapıda yine dönerli bir kol vardı. Bu kol başka bir tahtanın arasına sıkıştırılıyordu. Kolu yukarıya kaldırdıkları an kapı açılırdı. Ama oldukça sıkıydı. Birlikte kapıyı zorlamaya başladılar. Bu esnada bir kişi pencereden seyrediyordu bütün bu olanları.

Çiftlik sahipleri de daha önce plân kurmuşlardı. Bir kişi kümesin yanında bekleyecek, diğeri de pencereden gözleyecekti.

Tahmin ettikleri olmuştu. Tilkiler oyuna gelmişti.

Çiftlik sahibi oldukça dikkatliydi. Hemen tüfeğini doğrulttu. İkisini de vurmak çok zordu. Sıska ile Boz Tilki'nin birbirlerine yaklaşmalarını bekledi. Beklediği olmuştu. Vakit kaybetmeden tam bu sırada tetiğe dokunuverdi.

Peş peşe iki ses duyulmuştu.

Sıska ile Boz Tilki neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Kurşunlardan biri Boz Tilki'nin ayağına isabet etti. Boz Tilki kendini zorlukla toparladı.

– Vuruldum Sıska, dedi. Bana yardım et!

Sıska kurtulduğuna seviniyordu. Koşmaya başladı:

– Kusura bakma, dedi. Önce kendi canımı kurtarmam lâzım. Hadi eyvallah!..

Boz Tilki şaşırmıştı. Canı çok yanıyordu. Pencereye baktı. Adam tüfeğe mermi yerleştirmeye çalışıyordu. Hemen kaçmalıydı. Ancak ayağını bir türlü kımıldatamıyordu.

Boz Tilki bütün gücünü topladı. Bir ayağını sürükleye sürükleye koşmaya başladı. Karanlık işine yaramıştı. Kısa sürede gözden kaybolmuştu, fakat çok kan kaybediyordu. Buluşma yerine bir an önce varmalıydı.

Bir taraftan da Sıska'yı düşünüyordu. Hainliğini yanına koymayacaktı elbette.

Tepeye vardığında diğerleri çoktan gelmişti. Kan ter içindeydiler hepsi de.

– Bana yardım edin, dedi Boz Tilki. Çok kan kaybediyorum!

Sinirini Sıska'ya belli etmemeye çalışıyordu:

– Size söylüyorum, bana yardım edin. Neredeyse kan kaybından öleceğim.

– Hadi gidelim, dedi Sıska. Köpekler kokumuzu almışlardır. Neredeyse gelirler.

Boz Tilki'nin ayağı çok acıyordu:

– Ben yürüyemem, dedi.

– Zaten sana gel, diyen olmadı ki. Sen kalıyorsun, biz gidiyoruz.

– Ama Sıska!

– Sıska değil, reis diyeceksin bana. Bundan böyle reis benim.

Cambaz şaşırmıştı:

– Baksanıza çok kan kaybediyor, dedi. Böyle devam ederse belki de kan kaybından ölecek. Reislik için bir arkadaş ölüme terk edilir mi? Bu yaptığımız ayıp olmuyor mu?

– Onu düşünürsek biz öleceğiz. Duymuyor musun köpek seslerini? Neredeyse burada olacaklar!

– İstiyorsan sen de kalabilirsin. Hadi Fırtına biz gidelim.

Sıska ile Fırtına yürümeye başladılar. Bu sırada Cambaz da çok korkmuştu:

– Durun! Durun, diye bağırdı. Ben de geliyorum!

Acılar içinde bu konuşulanları dinleyen Boz Tilki, şoktan şoka giriyordu:

– Nasıl yaparlar bunu bana? Nasıl, diye söylendi. Onca yıllık arkadaşlık bir çırpıda silinir mi? Bir arkadaş göz göre göre ölüme terk edilir mi?

Gözleri dalıp gitmişti. Yıllarca beraberdiler. Onlar için az mı tehlikelere atılmıştı. Her şeyini onlarla paylaşmıştı. Arkadaşlıkları bu kadar basit miydi? Bu ne vefasızlıktı böyle...

İşte şimdi ölüme terkedilmişti. Hem de en samimî arkadaşları tarafından. "Demek onlarınki, menfaat arkadaşlığıymış..." diye geçirdi içinden. "Yıllarım boşuna geçti. Yaptığım hataların cezasını çekiyorum şimdi. Evet evet, iyi arkadaş seçememenin cezasını çekiyorum."

Bunları düşünürken ayağının acısını unutmuştu. Şimdi pişmanlık acısı başlamıştı. Gözleri doldu. Beyni zonk zonk ediyordu. Ağlamak istiyordu ama ağlayamıyordu. Sonunda iyice hâlsizleşmişti.

Başı dönmeye başladı. Biraz sonra da bulunduğu yere yığılıp kaldı.

* * *

– Can Serçe, biliyor musun bugün çok geç kaldık.

– İyi de ben seni birkaç kez uyardım.

– Biliyorum da sohbet çok güzeldi. Bölmek istemedim.

– Annem çok merak etmiştir.

– Beni de bizim ufaklık merak etmiştir. Gözleri yollardadır şimdi.

Tontiş Güvercin'in gözüne bir şey ilişmişti:

– Hey Can Serçe, aşağıya bak!

Can Serçe, Tontiş'in gösterdiği yere baktı:

– Ne var bunda Tontiş, dedi. Bir tilki uzanmış uyuyor işte.

– Kan birikintisini görmüyor musun?

– Kan mı? Ne kanı?

– Dikkatli bakarsan görürsün! Hadi ona yardım edelim.

– Delirdin mi sen Tontiş. Aşağıdaki bir tilki. Biz de kuşuz. Ya numaraysa?

– Numaraya benzemiyor Can Serçe. Görmüyor musun cansız yatıyor.

Can Serçe iyice inceledi:

– Biz yine de dikkatli olalım, dedi. Hem bizim yapacağımız bir şey yok. Bilge Tavşan'a haber verelim.

Hemen Bilge'ye haber verdiler. Bilge koşarak geldi. Tontiş'le, Can Serçe dala kondular.

– Aşağıya gelsenize, dedi Bilge Tavşan. Görmüyor musunuz bayılmış!

Tontiş'le Can Serçe aşağıya indiler. Tontiş gözlerine inanamıyordu:

– Boz Tilki bu, dedi. Yine neler karıştırdı acaba?

– Yardım edin de yarasını temizleyelim, dedi Bilge Tavşan.

– Ama!

– Korkmayın canım bayılmış. Saatlerce kendine gelemez.

Bilge Tavşan, şifalı otlardan karışım yaptı. Boz Tilki'nin ayağına sıkıca bağladı.

– Kurşun, ayak bileğini kırmış, dedi. En az üç hafta dinlenmesi lâzım. Yardım edin de onu Küçük Çam'ın yanına taşıyalım.

Dallardan sedye yaptılar. Küçük Çam'ın yanına vardıklarında kan ter içinde kalmışlardı. Olanları Küçük Çam'a anlattılar. Küçük Çam'ın önceki olaydan da haberi vardı. Çok üzülmüştü:

– Demek ki ders almamış, dedi. Keşke kendi hâline bıraksaydınız.

– O zaman ölürdü, dedi Tontiş. Bir canlıyı göz göre göre ölüme nasıl terk edebiliriz?

Küçük Çam çok mahcup olmuştu:

– Haklısın, dedi. Birden boş bulundum işte. Yüce Rabbimiz kullarına çok acır. Allah kullarının acı çekmesini hiç istemez. Siz olması gerekeni yap-

tınız. Dersini alır ya da almaz, bu onun bileceği bir iş. "İyiliği yap, denize at. Balık bilmezse Hâlık bilir." derler.

– Dün bir kitapta okumuştum, dedi Bilge Tavşan. Yüce Allah'ın **Hannân** diye güzel bir ismi varmış. Az önce Küçük Çam da söyledi. Bu isim "çok acıyan, pek acıyıcı" manasına geliyormuş. **Hannân** ismi hem bizim hem de yeryüzündeki pek çok canlının üzerinde tecelli etmiştir. İçimizdeki acıma duygusu **Hannân** isminin yansımasıdır. Rabbim yarattıklarına şefkat ve merhametle baktığı için her kolaylığı sağlar.

Tontiş Güvercin bu ismi bir yerden duymuştu. Biraz düşündü, taşındı, biraz da kaşındı ve:

– Tamam hatırladım, dedi. Bizim ufaklık arada bir bunları söylüyordu. Bir arkadaşına anlatırken duymuştum, buna "tesbihat" denirmiş.

– Evet, biz de arkadaşlarla zaman zaman yaparız bu tesbihatı. Öyle zevkli ki içimiz bambaşka huzurla doluyor Rabbimizi anarken...

Can Serçe:

– Lütfen bize de öğretir misin Bilge, dedi.

– Elbette! Yarın ezberlemeye başlayalım öyleyse. Bu arada siz **Hannân** isminin anlamını öğrendiniz mi?

– Elbette, dedi Küçük Çam. Allah'ın güzel isimlerinden biri. "Çok acıyan, pek acıyıcı, yarattıklarına sonsuz merhametle muamele eden" anlamında. Can Serçe söze karıştı:

– Acıyan deyince aklıma Rabbimizin bu güzel ismiyle ilgili bir şiir geldi. Okumamı ister misiniz?

– Memnuniyetle, dedi hepsi de.

– Acıyan O,

Merhamet eden O,

Koruyup gözeten O,

Gerisi pek hissiz...

Bir tane merhametli,

Bir sürü merhametsiz...

NİMETİ BOL

– Hâlâ hazırlanmamışsın Can Serçe.

– Annem izin vermiyor Tontiş. Dün gece geç kaldığımız için çok kızmış. Senin ufaklık kızmadı mı?

– Ben varmadan uyumuştu. Dün arkadaşları ile

bol bol oyun oynamış. Çok yorulmuş olmalı. Olanları annene anlatmadın mı dün sen?

– Anlattım.

– Yine de kızdı öyle mi?

– Hayır. Boz Tilki'ye yardım etmemize çok sevindi. Yalnız, "Zaten geç kalmışsınız. Daha erken çıkmalıydınız." dedi. Bugün de ceza olarak göndermeyeceğini söyledi.

– Ama Boz Tilki'yi mutlaka ziyaret etmeliyiz. Hasta ziyaretinin Allah'ın çok sevdiği bir davranış olduğunu biliyorsun. Onu baygın vaziyette Küçük Çam'ın yanına bırakmıştık.

– İstersen bir de sen dene. Belki sen söyleyince izin verir.

– Annen nerede?

– Yiyecek toplamaya gitti. Neredeyse gelir.

– Boz Tilki nasıl oldu acaba? Çok kötü durumdaydı.

– Herhâlde kendine gelmiştir.

– Akıllanır mı dersin?

– Kimseden ümit kesmemek lâzım Tontiş. Ben Allah'ın izniyle herkesin düzeleceğine inanıyorum. Yeter ki doğruyu görsünler; iyiliği, güzelliği farketsinler.

– Ben de aynı fikirdeyim, dedi Tontiş Güvercin. Yalnız, Yüce Allah'ı hakkıyla anlatmamız lâzım.

Ayrıca bütün âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimizi de çok iyi tanımamız ve tanıtmamız gerekiyor. Allah'ı tanıyıp itaat eden, Peygamber Efendimizi örnek alan kötülüklerle meşgul olur mu? Hiç kimse bile bile kötü olmak istemez. Bütün kötülüklerin sebebi bilgisizliktir. Kötü arkadaşlar da buna eklenince...

Bu arada anne serçe gelmişti:

– Ne kaynatıyorsunuz yine, dedi. Dün, gece yarısına kadar beraber olduğunuz yetmedi mi?

– Kötü bir şey yapmadık ki serçe teyze. Bize güvenmiyor musunuz yoksa?

– Elbette güveniyorum. Ama her şeyin bir zamanı var. Sohbet muhabbet etmek, iyi arkadaşlarla beraber olmak çok güzel. Yalnız, herkesi kendi çevrenizdekiler gibi sanmayın. Her taraf tehlikelerle dolu.

– Ama ilk defa oldu anneciğim. Hem her şeyde bir hayır vardır, demişler. Gecikmeseydik belki de Boz Tilki kan kaybından ölecekti. Bir daha geç kalmayız. Ne olur izin ver anneciğim. Ne olur! Benim annem, annelerin bir tanesidir.

– Hadi serçe teyze izin ver ne olur! Bir daha geç kalmayız, söz veriyoruz.

Anne serçe ısrarlara daha fazla dayanamadı:

– Tamam tamam gidin hadi. Bir daha geç kalırsanız cezalandırırım ona göre!

Can Serçe ile Tontiş hemen yola koyuldular. Biraz sonra Çoban Tepesi'ne varmışlardı.

Boz Tilki kendine gelmişti. Küçük Çam'a sırtını dayamış vaziyette oturuyordu. Çok üzüntülüydü, üstelik de mahcuptu. Gelenlerin yüzüne bakamadı bile.

– Biraz daha iyisin ya, dedi Tontiş.

Boz Tilki utanarak:

– Teşekkür ederim, dedi. Siz olmasaydınız kan kaybından ölürdüm. Küçük Çam her şeyi anlattı.

Sonra ağlamaya başladı Boz Tilki:

– Keşke kurtarmasaydınız, dedi. Böylece dünya bir kötüden kurtulmuş olacaktı.

– Olur mu, dedi Küçük Çam. Ölüm kurtuluş değildir. Ahirete günahkâr gitsen daha mı iyi olacaktı? Rabbimiz sana bir fırsat daha verdi. Demek ki seni seviyor.

Boz Tilki şaşırmıştı:

– Beni bu hâlimle mi seviyor? Olur mu öyle şey! Bu mümkün değil!

– Yüce Allah, yarattığı her varlığa acır, merhamet eder, onun iyiliğini ister, dedi Can Serçe. Seni sevmeseydi bunca nimeti sana verir miydi? Göz vermiş, kulak vermiş, el vermiş, ayak vermiş. Hava vermiş, su vermiş.Türlü türlü yiyecek vermiş...

– Ama yaptığım kötülükler, onlar ne olacak?

– Hata yaratılmışlar içindir, dedi Tontiş. Hatasız kul olmaz. "Düşmez, şaşmaz bir Allah" derler ya, bence bu söz çok doğru. Eğer Rabbimiz seni sevmeseydi karşımıza çıkarır mıydı?

– Siz beni tanımıyorsunuz. Yaptığım kötülükleri bir bilseniz!

– Biz seni tanıyoruz. Seni herkes tanır buralarda. Değil mi Küçük Çam?

– Evet Can Serçe. Hepimiz tanıyoruz onu.

Boz Tilki bu sefer iyice kızarmıştı. Derin derin düşünmeye başladı: O zaman niçin yardım ediyorlardı acaba? Yoksa avcıya mı teslim edeceklerdi? "Evet evet şimdi anladım!" diye söylendi." Beni avcıya teslim edecekler."

Ama öyle olsa yarasını tedavi etmezlerdi ki...

Kötü düşünmemeliydi. Zaten başına ne gelmişse içindeki bu kötü duygu ve düşüncelerden gelmemiş miydi? Üstelik bunlar hiç de kötü birilerine benzemiyorlardı.

– Hoş geldin Bilge Tavşan!

Küçük Çam'ın bu sözüyle kendine gelmişti.

– Bak Boz Tilki, seni tedavi eden işte bu arkadaşımızdı.

Bilge Tavşan mahcup oldu.

– Şifa, **Şâfi** olan Allah'tandır Tontiş kardeş, dedi. Buna vesile olabiliyorsak ne mutlu bize.

Boz Tilki şaşkınlık içindeydi. Dünyada böyle iyiler de var mıydı acaba? Şimdiye kadar kendi arkadaş çevresinde böylelerine hiç rastlamamıştı.

Boz Tilki'nin aklından geçenleri Bilge Tavşan anlamıştı:

– Dünya iyilik üzerine kurulmuştur. İyilik, güzellik ve doğruluk dünyanın mayasına yerleştirilmiştir. Allah güzeldir, güzeli sever. Rabbimiz

kullarını güzel yaratmıştır. Pis kokunun içinde çok duran elbette pis kokar. Mis kokusunun için de duran da mis kokar. Yani, güzel arkadaşı olan güzel olur. Kötü arkadaşı olan da kötü. Arkadaşlarını iyi seçmiş olsaydın, belki bu durumlara düşmezdin.

Tontiş, Bilge'ye müdahale etti:

– Zavallıya fazla yüklenmiyor musun?

Boz Tilki acı acı gülümsedi:

– Konuşsun Tontiş, dedi konuşsun. Benim kalın kafam ancak bundan anlar. Daha önce de Salihoğulları Çiftliği'nde iyi bir ders vermiştiniz bana. Ama yine onlara uydum. Yine hırsızlığa gittim. Hırs hırs hırs!.. Hep hırs gösterdim. Tontiş "Fazla hırs zarar verir. Aşırı hırs, nimetin kaçmasına sebep olur." demişti o zaman. "Hâlâ cılız ve zayıfsınız. Haram helâl bilmiyorsunuz." demişti. Şimdi anlıyorum. Onun için "Kafam kalın." diyorum ya işte. Kalın kafalıyım ben, kalın kafalıyım!

– Öyle deme, dedi Can Serçe. Böyle söylersen günah işlersin. Rabbim kimsenin kafasını kalın yaratmamıştır. Herkese yetecek kadar akıl vermiştir. **Mennân** olan Yüce Allah, bütün nimetlerle birlikte akıl nimetini de lütfetmiş. Önemli olan nimetleri yerinde kullanabilmek.

İyilik ne güzel şeydi. Üstüste yapılan iyilikler, güzel düşünce ve davranışlar Boz Tilki'nin gerçeği görmesine sebep olmuştu. Ama arkadaşlarının

yaptığı vefasızlığı bir türlü unutamıyordu. Göz göre göre ölüme terkedilmişti.

– İntikamımı mutlaka almalıyım, diye söylendi.

Bu ifadeye hepsi şaşırmışlardı. Kendini ilk toparlayan Küçük Çam olmuştu:

– Ne diyorsun sen! Kendine gel tilki kardeş, diyebildi.

Boz Tilki utandı:

– Şey, dedi. Ağzımdan çıkıverdi birden. Özür dilerim. Yıllardır bu duyguları taşıdım: Kötülük, kin, nefret, intikam... İyiliğin ne olduğunu ilk kez sizde gördüm. Bile bile ölüme terkettiler beni. Daha önce de yapmışlardı bunu. Bu hainliği nasıl unutabilirim? Çok zoruma gidiyor.

– Unutmak da bir nimettir, dedi Bilge Tavşan. Rabbimiz her türlü nimeti vermiş, veriyor, verecektir de... Çünkü O, **Mennan**'dır, nimeti bol olandır. Bizi nimetlerle donatır ve biz O'nun nimetlerini, iyiliklerini saymakla bitiremeyiz. Arzu ettikten sonra kötü olan her şeyi unutturur sana. Yeter ki sen kötülükleri iyilikle sav. Kötü davranışlara aldırış etme. Herkes davranışlarıyla kendi kimliğini ortaya koyar. Hem kötülüğe kötülükle karşılık vermek herkesin yapabileceği sıradan bir davranıştır. İyiliğe karşı iyilik de öyle. Önemli olan kötülüklere iyilikle karşılık verebilmek. Asıl yiğitlik ve kahramanlık burada başlıyor. Şunu da unutma ki su testisi su yolunda kırılır.

– Haklısın, dedi Boz Tilki. Allah belâlarını verir nasıl olsa!

– Belâ dilemek de hoş değil, dedi Tontiş. "Allah ıslah etsin, tamir etsin, düzeltsin." demek daha yerinde olur.

Bu esnada şiddetli bir silâh sesi duyuldu.

Neredeyse korkudan ödleri kopacaktı. Bilge Tavşan koşarak silâh sesinin geldiği tarafa gitti. Biraz sonra geri döndü:

– Arkadaşlar çabuk saklanın, dedi. Avcı bu tarafa doğru geliyor.

Herkes bir ağacın altına saklandı. Boz Tilki yerinden kımıldayamıyordu bile. Bilge Tavşan saklandığı yerden çıkıp bağırdı:

– Boz Tilki'ye yardım etmeliyiz arkadaşlar!

Ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Sedye ile taşıyabilirlerdi ama sedye çok uzaktaydı. Bu şekilde kaldırmaları da mümkün değildi. Köpek sesleri iyice yaklaşmıştı.

Boz Tilki titremeye başladı:

– Arkadaşlar siz saklanın, dedi. Benim yüzümden ölmenizi istemiyorum. Beni bırakın lütfen.

– Olmaz, dedi Tontiş. Ölürsek beraber ölürüz. Seni asla bırakmayız.

– Ne olur bırakın. Ben ölümü çoktan hak ettim.

Bilge Tavşan bu söze çok sinirlendi:

– Yaşamak varken, yaşayıp tövbe etmek varken, ölümü dilemek de ne oluyor, dedi. Allah'ın izniyle yaşayacaksın ve ömrünün kalan kısmını iyilik yaparak geçireceksin.

– İyi de Bilge, avcı gelmek üzere. Beni kurtarayım derken sizler de ölebilirsiniz.

– Durun, aklıma bir fikir geldi. Tontiş! Can Serçe! Buraya gelin! Çabuk olun!..

Tontiş'le Can Serçe bir çırpıda gelmişlerdi.

– Çevrede ne kadar yaprak, çırpı varsa buraya taşıyın.

Bilge Tavşan'ın dediğini kısa sürede yapmışlardı.

– Şimdi getirdiklerinizle Boz Tilki'nin üzerini iyice örtün.

Kısa sürede Boz Tilki'nin üzeri tamamen kapanmıştı.

– Ya kokumu alırlarsa...

– Korkma kokunu alamazlar.

– Nasıl yani?

– Zamanımız yok Boz Tilki. Sonra anlatırım. Hemen saklanmamız lâzım!

Herkes bir ağacın arkasına saklandı. Etrafı derin bir sessizlik kaplamıştı.

Biraz sonra avcı ve köpekler görünmüştü. Avcı bir şey sürüklüyordu. Boz Tilki, avcının sürüklediği şeyi merak etmişti ama net göremiyordu.

Avcı ve köpekler iyice yaklaştılar. Köpeklerden biri bir şeylerden şüphelenmişti sanki. Burnunu yere değdirerek Küçük Çam'a doğru gelmeye başladı. Başta Boz Tilki olmak üzere hepsi tir tir titriyorlardı.

Avcı, bu köpekteki farklılığı hissetmişti. Onu takip ederek ilerlemeye başladı. Bu arada arkadaki köpek öndekine yetişti:

– Ne o Kaygusuz? Burnunu dikmiş nereye gidiyorsun öyle, diye sordu.

– Bir tavşan kokusu alıyorum Alabaş. Çok yakında olmalı.

– Şaşırdın herhâlde. Tüfek sesi burada da duyulmuştur. Hem saatlerdir havlıyoruz. Tavşan kalır mı buralarda. Zaten yorulduk. Hadi gidelim artık. Karnım açlıktan zil çalıyor zaten.

– İyi ya işte. Bu açlığa tavşan iyi gelir.

– Bilmez gibi konuşuyorsun. Cimri avcı bize yedirir mi hiç? Hadi dönelim boş ver.

– Sen nasıl istersen.

Bilge Tavşan, Küçük Çam, Tontiş Güvercin, Can Serçe, hepsi de şükredip derin bir "oh" çektiler.

Avcı ve köpeklerin ilginç davranışlarına bir anlam verememişti:

– Ne oldu miskinler? Neden döndünüz, dedi.

Köpekler hiç aldırış etmediler bu söze.

Biraz sonra herkes saklandığı yerden çıkmıştı. Boz Tilki meraktan çatlayacaktı:

– Avcının taşıdığı neydi, diye sordu. Çok uğraştım ama göremedim.

Bu soruya Bilge Tavşan cevap verdi:

– Avcı, Sıska'yı vurmuş. Onu taşıyordu. Hırsının kurbanı oldu zavallı.

– Sıska mı? Aman Allah'ım!

Boz Tilki birden hıçkırıklara boğulmuştu. Kötü de olsa uzun yıllar arkadaşlık yapmıştı onunla.

– Keşke böyle ölmeseydi, dedi.

– Üzülme, diye teselli etti Can Serçe. Ölüm hepimiz için. Keşke tövbe etmiş olarak ölseydi. Kendine yazık etti. **Mennân** olan Yüce Allah, ona bol bol nimetler vermişti. Fakat o, bu nimetlerin kıymetini bilemedi. Bu yüzden onun hakkında Rabbimizin **Kahhar** ismi tecelli etmiş oldu.

Boz Tilki, Can Serçe'nin son sözlerinden bir şey anlamamıştı:

– Nasıl yani?

– Yüce Allah çok merhametlidir. Yarattıklarına sayısız nimetler verir, iyilikler eder. Bu O'nun **Mennân** isminin tecellisidir. Ancak, şükretmeyenleri, başkalarına zarar verip zulmedenleri hiç sevmez. Onlara durumlarını düzeltmeleri için süre tanır, fırsat verir. Bütün bunlara rağmen yine azgınlıkta ısrar edenleri lâyık oldukları cezaya çarptırır. Bu O'nun **Kahhar** isminin tecellisidir. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi de **Kahhar** olan Allah'ındır. Bütün varlıklar O'na boyun eğer ve hiçbiri O'na karşı geleme. O'nun gücü, dilediği herşeyi yapmaya yeter.

Boz Tilki:

– Haklısın, dedi. Size rastlamamış olsam belki ben de Yüce Allah'ın **Kahhar** ismi ile cezalandırılacaktım. Ben Sıska'ya acıyorum. Belki bana acıyan da olmayacaktı. Dilerim Rabbimiz onu affeder.

Boz Tilki biraz durakladı. Gözyaşlarını sildi:

– Allah sizden razı olsun kardeşler, dedi. Bana bunca nimetleri vereni tanıttırdınız. Nimetlerin gerçek sahibi olan Rabbimizin **Mennân** ismini yeniden hatırlattınız. Çok teşekkür ederim.

Tontiş Güvercin bu son cümleden bir mana çıkarmıştı:

– Sen **Mennân** ismini biliyordun öyleyse, dedi.

– Evet, küçükken babam öğretmişti. Annem ve babam çok dindardı. Benim de dindar olmamı isterlerdi. Aslında bizim tilki ailesi genelde biraz hırslıdır. Fakat bana, "Aman hırs gösterme yavrum." derlerdi. "**Mennân** olan Rabbimiz, sana her türlü nimeti bol bol verir. Sakın çevremizdekilere benzeme." derlerdi. Derlerdi demesine ama ben nefsime uydum ve onların sözünü tutmadım. Kötü bir çocuk oldum. Yıllardır onları görmüyorum.

Herkes çok duygulanmıştı.

Küçük Çam:

– Annen ve baban yaşıyorlar mı, diye sordu.

– Evet, ikisinin de sağlık haberlerini alıyorum. Ama ziyaretlerine gitmeye yüzüm yok, utanıyorum.

– Artık ziyarete gidebilirsin, dedi Bilge Tavşan. Onlar da seni ne kadar özlemişlerdir kim bilir?

Boz Tilki çok mutluydu. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Bundan sonra iyi bir kul olacaktı. Kalan ömrünü, arkadaşlarını iyiliğe, doğruluğa, güzelliğe davet ederek geçirecekti:

– Allah'ım! Duamı lütfen kabul buyur, diyerek duaya başladı.

Ey yüceler yücesi Rabbim! Ettiklerime binlerce tövbeler olsun. Hatalarım, kusurlarım pek çoktur. Ama Senin rahmetin de her şeyin üzerindedir. Merhametin sonsuzdur. Öyle olmasaydı benim kötülüklerime çoktan **Kahhar** isminle cevap verirdin. Sana

binlerce şükürler olsun Rabbim.

Boz Tilki'nin gözyaşları yağmur gibi akıyordu. Duasına güçlükle devam edebildi:

– Bize merhametinle muamele eyle. Verdiğin nimetlere, ettiğin iyiliklere şükredenlerden eyle. **Mennân** ismini bilen ve bu isme güvenen kullarından eyle bizi. Yarabbi, **Rezzak** ve **Mennân** isimlerinin hürmetine nimetlerini eksiltme üzerimizden!

Herkes bu duaya gözyaşları içinde "Amin" dedi.

Kendini ilk toparlayan Tontiş oldu:

– Ne güzel dua ediyorsun öyle, dedi. İnan çok şaşırdım. Sen de ne cevherler varmış da haberimiz yokmuş. "Her şey aslına döner." diye bir söz vardır. Ne kadar da doğruymuş.

Boz Tilki, bütün acılarını unutmuştu. Hatta bir yönüyle vurulduğuna memnun bile oluyordu. Vurulması belki Yüce Allah'ın **Kahhar** isminin tecellisiydi. Ama bu isim onu kahretmemişti. Yaşadığı acı olaylar, sonuçta onun kurtuluşuna vesile olmuştu. Mevlâ şerleri hayreylemiş, kötü gibi görünen olayların sonu O'nun lütfuyla güzel olmuştu.

– Demek ki vurulmam da bir nimetmiş, diye söylendi. Kahrında hoş, lütfun da hoş. Senin her şeyin hoş güzel Rabbim, dedi.

HERKESE HAKKINI VEREN

Göl pırıl pırıldı. Mavi bir atlası andırıyordu âdeta. Üzerinde en ufak bir dalga bile yoktu. Nilüfer çiçeği bu güzelliği hayran hayran seyrediyordu. Rabbine ne kadar şükretse azdı. Kulu için ne gerekiyorsa yaratmıştı Yüce Allah. Hem de en

güzelini yaratmıştı. Karşılığında sadece iyi bir kulluk istiyordu, o kadar.

Nilüfer çiçeği bu düşünceler içindeyken, ayağının gıdıklandığını hissetti. Eğilip baktı bir şey göremedi. Biraz sonra tekrar aynı şey oldu.

İyice eğilerek suyun içine baktı:

– Kim var orada, diye seslendi. Şakayı bırak da kimsen ortaya çık!

– Benim kardeşim, ben Şiringöz.

Bunu söyledikten sonra bir sazan balığı başını sudan çıkardı:

– Kızdın mı yoksa? Şaka yapmak istemiştim.

– Yok canım, niye kızayım ki şakaya kızılır mı hiç?

– Olur ya belki kızarsın. Geçen gün Çilli Kurbağa'nın ayağını hafifçe ısırmıştım. Birden öyle irkildi ki anlatamam. Bana çok kızdı. Dövecek diye ödüm koptu.

– Ama sen de hak etmişsin canım.

– Şaka yapmak istemiştim ama.

– Şakanın da bir ölçüsü vardır. Öyle ağır şakalar uygun değil ki! Hem Çilli Kurbağa senden çok büyük. Ona saygı göstermen gerekir.

– Niye saygılı olacakmışım ki? Ben onu hiç sevmiyorum.

Bu söz nilüfere şok tesiri yapmıştı:

– Sevmiyor musun?

– Evet.

– Niçin sevmiyorsun ki?

– Ne bileyim gıcığıma gidiyor işte.

– O ne biçim söz Şiringöz? Komşuya gıcık olunur mu?

– Öylelerine olunur!

– Sana ne yaptı ki?

– Hiç bir şey yapmadı.

– Allah Allah! Niye gıcık gidiyorsun öyleyse?

– Gölümüze yabancıları getiriyor da ondan. Geçen gün bir sürü yabancı kurbağa getirmişti. Dün de kaplumbağalarla sohbet ediyordu.

– Ne var ki bunda?

– Ya yiyeceklerimiz biterse? Ya aç kalırsak! Zaten gölümüz küçücük. Buradaki yiyecekler bizim hakkımız. Hakkımızı başkalarının yemesi hoş mu sence?

Bu esnada gölün kenarına bir avcı gelmişti.

Nilüfer çiçeği telâşla:

– Kafanı suya daldır Şiringöz. Avcı burada balık olduğunu anlamasın.

Şiringöz hemen denileni yaptı. Avcı etrafı şöyle

bir kolaçan etti:

– Bu gölü ilk defa görüyorum, diye söylendi. Burada çok balık olmalı. Bugün yaşadık desene.

Av malzemelerini çantadan çıkardı. Oltalarını misineye taktı. Toprağı kazarak solucan topladı. Topladığı solucanları oltaların ucuna taktı. Misineyi kaldırdı ve havada daireler çizdirerek göle bırakıverdi.

Oltalar tam nilüferin önüne düşmüştü. Bu sırada Şiringöz suyun dibinde saklanıyordu. Hemen yanında bir solucan beliriverince çok sevinmişti. Ağzının suyu aktı:

– Amma da şanslıyım, diye söylendi. Ziyafet ayağıma geliyor. Karnım da amma acıkmıştı.

Şiringöz daha fazla dayanamadı. Solucanı kaptığı gibi ağzına attı.

– Dur Şiringöz yapma!

Nilüfer, avazı çıktığı kadar bağırmıştı ama geç kalmıştı. Olta Şiringöz'ün ağzına takılmıştı bile. Çırpındıkça olta iyice batıyordu. Kurtulmanın imkânı yoktu. Avcı, oltadaki titreşimi hissedince misinayı hızla çekmeye başladı.

– Şansa bak be! Yaşadık, diyerek sevinçle zıplıyordu.

Gölün kenarında uyuyan Çilli Kurbağa, avcının gürültüsüyle uyandı. Çok korkmuştu. Hemen göle atladı. Suyun serinliği uykusunu açmıştı. Uyku sersemliği geçince kafasını sudan çıkardı. Gördüğüne inanamıyordu:

– Bu avcı burayı nasıl bulmuş? Hayret, diye şaşkınlığını belirtti.

Misineyi takip ederek oltayı bulmuştu:

– Aman Allah'ım bu Şiringöz! Onu hemen kurtarmalıyım!

Ancak nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Bu arada Şiringöz sürüklenmeye devam ediyordu.

Nilüfer, Çilli'ye seslendi:

– Misineyi ağzınla yakala Çilli.

– Tamam yakaladım.

– Şimdi de etrafımda dolan.

– Misine yetişmiyor!

– O zaman kamışın etrafında dolan. Çabuk ol!

– Tamam dolandım.

– Misineyi sakın bırakma!

– Adam çok güçlü. Kamışı da koparabilir.

– Anlaşıldı. Başka bir kamışın etrafını da dolan.

Aşağıdan ses gelmemişti:

– Çilli dediğimi yaptın mı?

– Evet yaptım. Ama ben de sıkıştım. Canım çok acıyor.

– Sabret Çilli! Az sonra misine kopacak ve böylece ikiniz de kurtulacaksınız.

Avcı şaşırmıştı. Az önce hızla gelen olta sanki bir yere takılmıştı. Ya da balık çok büyüktü.

– Tamam anladım, diye sevindi. Anlaşılan balık çok büyük!

Misineye iki eliyle asıldı, olmuyordu. Yere oturdu, önündeki kayaya ayakları ile dayandı. Bütün gücüyle asıldı, yine olmuyordu.

– Bütün gölün yiyeceklerini sanki sadece o yemiş mübarek, diye sinirlendi. Ne kadar ağırlaşmış bu böyle!

Tekrar bütün gücüyle asılmaya başladı.

Misine bu acı güce daha fazla dayanamamıştı, çıt diye kopuverdi. Misinenin kopmasıyla birlikte avcı sırt üstü yuvarlanmıştı. Kafası yerdeki taşa hafiften çarptı. İyice sersemleşmişti. Az sonra kendine gelince:

– Burada balık ne arar, diye içten içe kızdı. Sonra da eşyalarını toplayıp gitti.

Oltanın iğnesi Şiringöz'ün ağzında kalmıştı. Canı çok yanıyordu.

– Oltayı çıkarmalıyız, dedi Çilli Kurbağa. Canın biraz yanacak, ama dişini sıkmalısın tamam mı?

Şiringöz'ün acıdan gözleri sulanmıştı:

– Çıkarmasak, dedi ağlamaklı bir sesle.

– O zaman kan kaybından ölürsün, dedi nilüfer.

Şiringöz bir türlü cesaret edemiyordu:

– O zaman annemi ve babamı da çağırın ne olur, diye yalvardı.

Çilli Kurbağa, Şiringöz'ün anne ve babasına haber verdi. Hemen geldiler. Yavrularının ağzının

kanadığını görünce ağlamaya başladılar.

– Sakin olun, dedi Çilli Kurbağa. Korkulacak bir şey yok. İğneyi çıkaralım, kısa sürede iyileşir inşaallah.

– İğne, öyle kolayca çıkıverir sanıyorsun herhâlde, dedi anne sazan.

– Kolay olmadığını biliyorum, ama çıkarmaya çalışacağım. Allah'ın izniyle başarırım.

Baba sazan:

– Yavrumun canını fazla yakma. Ne olur dikkatli ol, diye yalvardı.

– Siz merak etmeyin. Acısını duymayacak bile.

Çilli Kurbağa, Şiringöz'e:

– Aç bakayım ağzını, dedi. İyice aç!

Göz göze gelmişlerdi. Şiringöz az önce nilüfere söylediklerini hatırladı. "Sevmiyorum onu." demişti. Bu sözünden çok utandı. Utancından terliyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sevmediği kişi onun hayatını kurtarmıştı. Gözlerini Çilli'den kaçırmaya çalıştı. Utancından acıyı bile hissedemez olmuştu.

İğne çıkarma operasyonu bir saat kadar sürdü. Çilli Kurbağa çok uğraştı ve sonunda başardı. Olayı duyan geliyordu. Sazan ailesinin tamamı nilüferin etrafında toplanmıştı.

İğnenin çıkmasıyla birlikte:

– Yaşa! Varol, sesleri gölün pırıl pırıl yüzeyinde yankılandı. Gölde âdeta bayram havası vardı. Herkes eğleniyordu.

Şiringöz hâlâ yaptığı hatanın mahcubiyetini yaşıyordu. Çilli'ye şükranla baktı:

– Özür dilerim, dedi. Hakkını helâl et.

Çilli bu davranışa bir anlam verememişti:

– Neden? Ne oldu, diye sormaya kalmadan nilüferin feryadı duyuldu:

– Herkes kaybolsun! Çabuk çabuk! Kafanızı saklayın.

Avcı tekrar gelmişti. Nilüfer şaşkın şaşkın:

– Niçin döndü acaba, diye söylendi. Oysa kızıp gitmişti.

Buraya alışırsa göl sakinlerinin huzuru kalmayacaktı. Fakat yapacak bir şey de yoktu.

– Nilüfer suyun üstünde, diğerleri suyun içinde adamın davranışlarını incelemeye başladılar.

Adam bir şeyler arıyordu:

– Tamam buldum, diyerek sevindi. Otların arasına düşmüş!

Eğildi otların arasından bir bıçak aldı. Çantasına bıçağı attı. Koşar adımlarla gölün kenarından uzaklaştı.

Herkes derinden bir "Oh!" çekti. Rahatlamışlardı.

Nilüfer çiçeği bu fırsatı değerlendirmeliydi. Çilli Kurbağa'yı ve sazan ailesini yanına çağırdı. Çilli'ye:

– Yüce Allah'ın **Deyyân** isminden bahseder misin, dedi. Geçen gün Küçük Çam'ın yanında bu isimden bahsedildiğini söylemiştin.

Çilli Kurbağa şaşırmıştı:

– Nereden aklına geldi bu, nilüfer kardeş, dedi. Allah'ın bir çok güzel ismi var. Bunların içinden niçin **Deyyân** ismini anlatmamı istiyorsun ki?

– Hele sen anlat. Sebebini boş ver.

Çilli Kurbağa:

– Sebepsiz nasıl anlatırım ki diyerek nilüferin üstüne zıpladı. Sesini düzeltti. Karşısındakileri tek tek inceledi. Şiringöz, yine gözgöze gelmekten

kaçınmıştı. Bu durum Çilli'nin dikkatini çekti:

– Sende bir hâl var Şiringöz, dedi. Az önce de durup dururken özür dilemiştin.

– Sen boş ver Şiringöz'ü, dedi nilüfer. Hele bir anlat sen, **Deyyân** ismi ne anlama geliyor?

Çilli Kurbağa iyice ciddîleşti. Biraz da heyecanlanmıştı. Çünkü, böyle bir konuyu ilk defa anlatacaktı. Bugüne kadar hep dinlenmişti.

– Yüce Rabbimizin **Deyyân** ismi, "her şeyin hesabını en iyi bilen ve herkese hakkını tam olarak veren" manasına gelir.

Şiringöz, nilüferin ne yapmak istediğini anlamıştı. Kendisini incitmeden kafasındaki sorulara cevap verdirmek istiyordu.

"Bilmemek ayıp değil, okumamak ve öğrenmemek ayıp!" gerçeğini hatırladı. Fırsat bulmuşken her şeyi öğrenmeliydi:

– Sözünüzü kesiyorum, kusura bakmayın dedi. Dilersen, nilüferin sorusunun sebebini açıklamak istiyorum. Belki daha rahat anlatırsın.

Nilüfer, gereği yoktu der gibi sallandı.

Şiringöz, bütün olanları bir bir anlattı. Ardından da özür diledi.

Çilli, Şiringöz'ün bu davranışını çok beğenmişti:

– Üzülme Şiringöz, dedi. Rabbimizin güzel isimlerini bilmediğin için böyle düşünmen gayet normal. O'nun güzel isimlerini öğrendikçe, her şeyi daha iyi anlayacaksın.

Nilüfer, Şiringöz'e takıldı:

– **Deyyân**'ın manasını öğrendin. Bu isme lâyık olmak için ne yapacaksın şimdi? Söyle bakalım.

– Bol bol iyi ve güzel işler yapacağım. **Deyyân** olan Rabbimiz bu güzel davranışlarımın karşılığını hakkıyla verecektir, buna inanıyorum.

Çilli Kurbağa araya girerek:

– Demek ki bu gölde bizim ne kadar rızkımız varsa, Rabbim bize hakkıyla verecek. O, kimin neye ne kadar ihtiyacı olduğunu çok iyi bilir. Birilerinin bizim gölümüzde misafir olması bizim rızkımızı azaltmayacaktır, dedi.

Nilüfer'in aklına bir şey gelmişti:

– Allah'ın **Adl** ismi var. Mutlak âdil, çok adaletli, her şeyi yerli yerinde ve dengeli yapan anlamına geliyor. **Deyyân** ismiyle bir benzerliği var mı?

– Elbette var kardeşim. O herkesin hakkını bilir. Evrende her şeyi yerli yerinde yaratmıştır. Her varlığı, lâyık olduğu cihaz ve duygularla donatmıştır. Mutlak adaletli olan Rabbimiz, kimsenin hakkını kimseye yedirmez.

– Dünyada bir sürü haksızlık yapan var ve bunlar rahat içinde yaşıyorlar. Bu adalet mi sence?

Bu soru Şiringöz'ün babasından gelmişti.

Çilli Kurbağa:

– Elbette değil, dedi. Yüce Allah'ın **Deyyân** ve **Adl** isimleri sadece dünyada tecelli etmez. Ahirete bakan yönü de vardır. Yüce Rabbimiz, Kur'ân-ı Kerîm'de "Kıyamet gününde biz adalet terazisini

kurduğumuzda, hiç kimse en küçük bir haksızlığa uğratılmaz." buyuruyor. Siz yeter ki Yüce Mevlâya güvenin.

Çilli Kurbağa:

– İsterseniz kısa bir dua edelim, ne dersiniz?

– Çok memnun oluruz, dedi oradakiler.

Çilli Kurbağa, bütün samimiyetiyle Yüce Yaratıcıya yönelip duaya başladı:

– Ey yarattıklarına çok acıyan ve merhamet eden **Hannân**!

Ey kullarına bol bol iyilik eden **Mennân**!

Ey kullarının amellerine hakkıyla karşılık veren **Deyyân**!

Ey bütün merhametlilerden daha merhametli, bütün şefkatlilerden daha şefkatli olan Allah'ım! Sen çok affedicisin. Affetmeyi pek seversin. Bizleri de affet ya Rabbi!

Bu kısa ve özlü dua çok şeyler ifade ediyordu.

"Amin!" sesleri hem gölün çevresine hem de oradakilerin iç dünyalarına tatlı tatlı yayıldı.